

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Cavssini Trecensis, E Societate Iesv, De Eloqventia
Sacra Et Hvmana Libri XVI**

Caussin, Nicolas

Coloniae Agrippinae, 1634

135. Ver: Ex Theophylacto:

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70090](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70090)

Sunt & non pauci albi, & purpureis punctis aspersis versicolores, quæ coloris varietate, & odoris suavitate, cum rosis de principatu certant.

L I L I V M.

Ex D. Ambrosio, c. 8. lib. 3. Hexam.

Descriptio CXXXIII.

Considerate lilia agri, quantus sit candor in follis, quemadmodum stipata ipsa folia ab imo ad summum videantur asurgere, ut Scyphi exprimant formam, ut auri species quædam intus effulgeat, quæ tamen vallo in circuitu floris obsepta, nulli pateat iniuriæ.

Idem expressum ex Plinio, &c.

Num vero talis est liliæ pulchritudo? Num excelsa species? Num maiestate cinctum caput, cuius oneri vix collum sufficit? num argenteorum foliorum striati ordines? num paulatim in latitudinem se explicantes angustia? num resupina per ambitum labella, num delicatissima, quæ interius sunt fila? num filorum stantia crocis aureolis capita? num odor, num candor eximius, satis istud, vel me tacente, prædicant? egregio flore digna vestis, cuius viror radiat, fulget purpura, aurum rutilat, crocus accenditur, tot enim sunt in lilio colores, ut Theophrastus, Plinius, & Dioscorides naturalis historię antesignani authores memorant? quin & lilia to-

ta rubentia narcissos vocant, O flor natura corculum, & mundi delictum: macie ista specie, macie tam vario colorum apparatu. Felix quidem in multis, sed in vno omnium felicissimus, quod præconem habes tuarum laudum, non Apollinem, sed Christum, qui te regis magni opulentia anteposuit.

L I L I V M P E R S I C V M.

Ex Rouillo, l. xv.

Caulis est Lilio Persico ternum cubitorum, quem fusè ambiunt folia ex cæruleo virentia, mucronata, liliis cruentis paria; flores nutantes, nolarum effigie obsoleta purpura nigricant: radix bulbosa, filis, minimè squammis loricata, albida, aucta parte sessilis, & plana, porrectis subtus obscure flauentibus.

R O S A.

Ex D. Ambrosio.

Descriptio CXXXIV.

Svrrex erat antea floribus immixta teneris sine spinis rosa, & pulcherrimus flos sine vlla fraude vernabat: Postea spina sepsit gratiam floris, tanquam humanæ speculum præferens vitæ, quæ suavitatem perfunctoris suæ finitimis curarum stimulis sæpe com-
pungat.

V E R.

Ex Theophrasto.

Descriptio CXXXV.

Ὅτιν ἂν τὴν δεικνύσῃ παραρρήτων ὑδάτων ὡς ἡδὲ δὲ ὁ Ζέφυρος ὑποκινῶν ἡρέμα πρὸς κλάδους, πο κίλων δὲ καὶ ὀρέθων ἁδάων, καὶ ἀνθέων χροιά. καὶ λειμῶν δὲ δάμνοι. Ἰὰ μὲν γαργίας θργα, ἰὰ δὲ φύσεως δῶρα, πάντα εὐάδη γῆς ὑγαινωσῆς χυμοί, τὸ ἴε νυμφῶν ἀνδρῶν ὁδὲ ἐπαυνέθμα. θεοκρίτου γὰρ δέει.

Licet præterlabentem riuulum transgredi: Quam vero suaviter Zephyrus tacto strepitu mouet ramos, ac frondes? Ad hæc variaz auium cantiones accedunt, florum colores, pratorum frutices, partim agricolationis opera, partim naturæ dona: omnia suavissimo odore fragrantia: terra humores saluberrimi: Nympharum vero ægrum non laudabo: requirit enim Theocritum.

Argu-

Argumentum istud copiosum est, & passim occurrit: prolixè Libanius id exequutus est in
ἑαροῦ ἐκφρασεῖ, triumphat quoque in eo genere Gregorius Nazianzen cuius ego descriptionem
Latine reddo libro decimo quarto.

R V S.

Ex eodem Theophylacto.

Descriptio CXXXVII.

Ο Κορύδων, εὐδαίμων ἀνὴρ, καὶ τὴν τύχην φι-
λοῦσας ἔοικεν. αἱ ἀμπέλοι τῶν βοῦστων
ἀχθόναι αἱ ἀχρῆδες βρέβησι, καὶ τῶν θυγατέρων
ὄρεγονται, αἱ εἰλαῖαι τῆ γῆ παρσενεὺς αἰ, καὶ τῶ
πᾶσι τοὺς ἐνερχομένους κλάδους βιάζονται οἱ
λεμνῆδες χαλαρομοῖ ἢ ἄλλως τὰς νελοῦσας ἐφα-
μιλλοῦσιν ἀυλαξίμ. ἀλλὰ καὶ τὸ γυναικῶν μὲν τῶν
ἄλλων εὐφραίνει τὸν ἀνδρα. τοσῶτοι γὰρ παῖδες
αὐτῶ ὡς καὶ Δαναοῖ, καὶ Αἰγυπτιῶν τὰς εὐτεκνίας
ἠγαῖ. ἀλλοῦ μὲν γὰρ ὄρεον ὑποαἰξί, ἀλλοῦ
τὸ χαλκείας ἐπαύσατο. ἕτεροι δὲ ἐργασί μὴ πῶ
τὸ ὄρεον βαδίσουσ ἀπαρξάμενοι. ἔτι καὶ παρ-
βαυλίξουσ, καὶ τοὺς ὀδόντας ἀμείβεσσι ἄλλοι τὸ ἀκ-
μῆς ἐπιβαίουσ. καὶ ἡδὲ παῖδες ἔτι καὶ κολιχρῶνται
σὺν γυναικὶ δίκην αὐτῶν ἢ τῆς ἡλικίας αὐτῶ γὰρ
σωτήταται.

COridon homo beatus, & fortunæ amicus,
vt apparet. Vites grauantur botris, pyri o-
nusta sunt, & vindemiaiores postulant,
oliuæ ad terram inclinant, & præ multitudine
ferentes ramos onerant: prata comis luxuri-
ant, iate paleis æqualis est fulcis. Sed & vxor-
cula cum reliquis hominem oblectat, tot enim
sunt ei liberi, vt etiam Aegyptum, & Dana-
um, liberorum felicitate superet: alius enim
adhuc mammellis adhæret, alius iam lactere
desijt, ceteri repunt, qui nondum recte gradi
cœperunt: quidam balbutiunt, & dentes ef-
ferunt: reliqui ad vigorem ætatis accedunt,
& iam adolescentiam grandiozem foreiti
sunt: ad modum distinctionum
tibiar, series ætatis est
ei composi-
ta.

H Y E M S.

Ex eodem Theophylacto.

Descriptio CXXXVIII.

Απὸ τὸ μετόπιστρον, καὶ ὁ χειμὼν ἀπὴν-
τα γῆ. ἢ δὲ θάλασσα τὰς χαλκείας
σπυδαῖς διεύσατο, οἱ πῶντες τοὺς λιμένας ὡς
σπιτῆρας ὄρας ἠσπάζοντο, καὶ ὁ γεωργὸς ἐπὶ τῆ
ἐαυτοῦ ἀλῆν καὶ ἰερύει, καὶ ὁ μύρμηξ ἐν τῶν λα-
γῶτι τὸ γῆς, καὶ τοὺς πῶντες εἶχεν ἐστίασιν ἐπιτη-
δειμ.

PRæterit Autumnus. & iam hyems terrea in-
gruit, mare tranquillitatis fœdera rupit: na-
uigantes portus, quasi sospitatores amplectun-
tur: & rusticus ad focum confugit, & for-
mica in cavernis terræ suis labo-
ribus patto victu
fruitur.

Eccc

T E M.